

NÉVTELEN

• K-O-M-Á-R-O-M-I • D-I-Á-K-L-A-P •

Kedves Gyerekek!

Ettől a tanévtől kezdve az Élettér Egyesület vezetésével egy helyi gyermek- és ifjúsági lapot indítunk, ami Nektek szól, Rólatok, és Hozzatok. Ezt az újságot a komáromi általános iskolások írják, és terjesztik havi rendszerességgel. Mi vállaljuk az anyagok összegyűjtését, szerkesztését, megjelenítését. A többi a Ti feladatotok lesz. Minden helyi iskolából várunk olyan vállalkozó kedvű gyereket, fiatalot, akik szívesen írnak iskolájukról, magukról, társaikról, különleges eseményekről tudósítanak bennünket, vagy megosztják velünk meséiket, verseiket. Gyertek, és írjatok, rajzoljatok, meséljétek, készítsétek érdekes riportokat, olvassátok jó szívvel, és terjesszétek a lapot! A beérkező munkákra ne felejtsetek el ráírni neveteket, osztályotokat és iskolátok nevét! Köszönjük! Ez a második számunk, októbertől havonta szeretnénk megjeleníteni az újságot.

Ennek a számnak még nincs címe. Szeretnénk, ha a legmegfelelőbb elnevezést Ti találnátok ki. Olyan nevet keresünk a lapnak, ami találó, könnyen megjegyezhető, egyedi, és jellemző az újságra. A sikeres névadó jutalmkönyvet kap.

Parlagfű

Parlagfű,
Nem vagy te gyönyörű,
Inkább vagy magas, gonosz,
És lakhelyed sem takaros.

Maradtál volna
Amerikában,
De te őshonos lettél
Európában.
Nem kedvelnek sokan,
egyértelmű:
Mert sok ember élete
miattad szörnyű.

Kicsit segíteni lehet,
Ha kiirtanak téged.
Teljesen azért elpusztítani
lehetetlen,
S a kesztyű, maszk
nélkülözhetetlen.

*Tokodi Zsófia 6. osztály
Dózsa György Ált. Iskola*

Katicák

Táncolnak a katicák,
Hétpettyes kis Piroskák,
Billegetik a csápjukat,
Illegetik a csápjukat,
Láttad már a táncukat?

És a cserebogarak?
Vajon mit csinálhatnak?
Repkednek mint sebes szél,
Fut előlük hideg tél,
A tavasz meg visszatér.

Tóth Dorottya 4. o

Mese a parlagfűről

Volt egyszer egy katicabogár, akit úgy hívtak, hogy Pettyeske.

Ez a Pettyeske egyszer elhatározta, hogy nekiindul a nagy mezőnek. Fájó szívvel elbúcsúzott a mamájától, és elindult világot látni. Ahogy ment-mendegélt a mezőn egyszer egy furcsa növény magaslott előtte. Mikor odaért elkezdett tüsszögni és köhögni. Nagyon megijedt, ezért gyorsan hazaszaladt. Otthon a mamájának elmesélte, hogy látott egy nagy zöld növényt, aminek hosszú szára volt és sok elágazó levele. A leveleken pici bogyók ültek, a virágai. A mamája a hallottak után gyorsan elvitte őt az orvoshoz. Ott az orvos azt mondta, hogy ezt a növényt úgy hívják, hogy parlagfű, és világon sok ember és állat egyaránt allergiában szenved a növénytől. És még azt is hozzátette, hogy az a jó ember, aki gyökerestől kihúzza a parlagfüvet. Sajnos csak kevés az ilyen ember. Mikor hazaértek, Pettyeske megfogadta, hogy soha többé nem megy arra a helyre, sőt még világgá sem. Itt a vége fuss el véle.

Dula Viktória
5. osztály
Dózsa György
Általános Iskola

HÍRES KOMÁROMIAK

Rendhagyó színikritika

Bevallom őszintén, már hallottam régebben is a Híres Komárom című színdarabról, de még soha nem sikerült megnézni. (Pedig megígértem a barátnőmnak, akinek akkori szíve csücske tömeget alakított a darabban, hogy alkalom adtán feltétlenül megtekintem.)

De mielőtt ígéretemet beválthattam volna, magam is a tömegbe kerültem, de sajnos már se híre, se hamva nem volt köztük annak a bizonyos fiatalembernek.

Tulajdonképpen a gyermekeimet kísértem a próbára, és gondoltam, majd amíg ők szerepelnek, kiegészítem hiányos történelmi ismereteimet. De nem egészen úgy alakultak a dolgok, ahogy elképzeltem. Szombat délelőtt megjelentünk több vállalkozó szellemű anyukával, apukával és nagymamával egyetemben a felújító próbán. (Azt hiszem, ezt így mondják szakszerűen.) Tulajdonképpen én nem akartam volna szerepelni, de végül beláttam, hogy nincs más választásom. Különböző is csupa olyan dolgot kellett csinálni, ami nem igényelt különösebb hozzáértést, úgy mint rohángászás, sikongatás, domboldalra mászás. (Meggjegyzem, a gyerekeknek ment is, mint a karikacsapás, még akkor is izegtek-mozogtak, amikor a rendező ezt kifejezetten nem igényelte.) Gyakorlottabb szereplők ezen az első próbán nem is jelentek meg, Szilvi néni kevesellte is a Légio Brigetio létszámát. A rendező is kereste a reneszánsz táncosokat, mire kiderült, hogy azért nincsenek jelen, mert a hétfői bombariadót pótolják az iskolában. Ha lassan is, de kezdett kiderülni, mi lesz a mi dolgunk. A nyitókép simán ment, a színpad mellett kellett állni, majd angolosan távozni. Másodjára már a honfoglaló őseinket jelenítettük meg, integetve és a gyerekeket noszogatva vonultunk el a színpad előtt, majd a képzeletbeli nézőtér mögött rohamtempóban vissza a pékség felé. (A lányom akkor már erőteljesen követelte a lovakat, mert azt ígérték, hogy a hátunk mögött fognak jönni. Ebből kifolyólag nem is volt hajlandó a gyerekek közt menni, nehogy lemaradjon a lényegről.) Rohángászás közben időnként összekeveredtünk az erődöt éppen megtekintő turistákkal, akik szemlátomást nem vették zokon, hogy bekerültek az előadásba. Ha lettek volna köztük japánok, bizonyára lelkesen kameráztak volna bennünket.

Ezek után leigázott fogolyként a teraszról megtekintettük Mátyás király egy szerelmes buja estjét. (Bár azt megállapítottuk, hogy akkoriban valószínűleg mást jelenthetett ez a kifejezés, mert a színpadon csak körbe-körbe sétáltak jól nevelten, és csak a narrátor ismételte, hogy szerelmes buja este borult a palotára.) Miután a törökök elraboltak odalenn pár fehér személyt, mi is színre léptünk, igaz nehezményeztük, hogy harc nélkül kellett megadni magunkat. Ez után a vivátozós jelenet következett, aztán a földrengés, és azt hiszem, itt abba is hagytuk az aznapi próbát. Másnap a tűzvész, az első világháború, Trianon, Horthy Miklós, a szocializmus és az Unió volt soron valamin az egész előlőről.

Vasárnap délután többen meg voltunk győződve róla, hogy a nagy őskáoszon kívül mást nem fogunk tudni előadni.

A következő próbán már derűsebbek voltunk. Előkerültek az addig illegalitásban lévő főszereplők is, és már kezdett látványos lenni a dolog. Kiderült, hogy az egyik anyuka még a műszakját is elcserélte a próba kedvéért, és azzal győzte meg a kolléganőjét, hogy hátha épp most bontakozik ki a színészi karrierje. Egy régi kolléganőmmel is összefutottam, aki annak idején szintén így került a színdarabba, hogy az unokáit kísérte, és rábeszéltek, hogy legyen a tömeg lelkes tagja. Azóta már följebb került a ranglétrán, és most éppen egy korzózó dámát alakít. Rögtön el is határoztam, hogy én megpályázom majd jövőre Mária Terézia szerepét. Egyrészt mert az az egyetlen jelmez, amibe beleférek, másrészt úgy láttam, hogy a legcsinosabb fiú vitte utána a koronáját.

Másnap jelmezes főpróba! Az egyszerűség kedvéért már otthon felöltöztünk, de nem számítottam arra, hogy az unokahúgom épp akkor néz be hozzánk pár percre. Mindenesetre nyomatékosan megtiltottam neki, hogy bárkinek is elárulja, milyen szerelésben látott.

Mikor megérkeztünk már ott találtuk Szilvi néni honfoglalónak öltözve. Kicsit korán érkezünk az Erődbe, ezért leültünk az első sorba, és csodáltuk a táncos fiúkat, akik éppen fegyveres hajdútáncot jártak a színpadon. Azaz csak jártak volna, ha a jelen lévő kiskorúak el nem viszik a kardokat, némi harcászati gyakorlat céljára. (Amit a rendező harmadszori kérésére rögvest vissza is hoztak.) Közben besötétedett, és végre elkezdődött a próba. Ment minden szépen, a gyerekek sem rendetlenkedtek, fölösleges energiájukat az egy zacskó babapiskóta elfogyasztására fordították.

És eljött a nagy nap! Mamát, papát jó előre megfűztük, hogy nézzék meg az előadást, és meséljék majd el, milyenek voltak. Ott is voltak, a „honfoglaláskor” találkoztam is velük a nézőtér mellett.

Nagyon hatásos jelenetei voltak az előadásnak, amikor lőttek, mert a próbákon ez kimaradt, és tényleg hitelesen megjedünk a petárdáktól, ágyúdörgéstől, az erőd tetején lobogó tűztől. (Nemcsak mi, a lovak is.) A lovaknak voltak még más mellékhatásai is, én egyszer például határozottan éreztem, hogy valami puhába léptem. (Másnap a cipők letakarításakor kiderült, a gyermekem úgyszintén.)

Úgy gondolom, az előadás legfrenetikusabbra sikerült része kétségkívül a szocialista rendszer ábrázolása volt. Kezdve azzal, hogy a fiam kapásból fordítva kötötte a nyakába a piros nyakkendőt, mert ő ilyesmit csak westernfilmben látott, és ott úgy hordták. (Meg is állapítottuk, hogy az osztályban van olyan gyerek, akinek már az anyukája sem volt úttörő, olyan fiatal.)

Mi, öregek, akik láttunk május elsejei felvonulást, hitelesen alakítottuk tizenvalahány évvel ezelőtti önmagunkat.

És a tűzijáték utáni keveredésben az öltöző felé bukdácsolva megállapítottuk, hogy mi most tulajdonképpen magunkat neveltük ki.

Kosztolányi Lászlóné
Dózsa György Általános Iskola

Halleluja!

Mit is írjak egy olyan táborról, ami életem eddigi legjobb egy hete volt Balatonakalinn?!

Talán egyszerűbb lenne leírni, ha mindenki ott lett volna! Igaz néha azt éreztük, hogy majd leszakad a lábunk – na jó, ez azért túlzás – de mindenkinek felett jól éreztük magunkat, és ez a lényeg, nem?

Most gondolom, sokan csodálkoznak a címen – „Halleluja!” –, ilyenkor szoktam azt mondani, hogy jobb lett volna ott lenni.

Gondolom, most mindenki szid, hogy folyton rébuszkban beszélek – „jobb lett volna ott lenni” – hát akkor szolgálok egy kis magyarázattal.

Mindenki remekül érezte magát, hisz minden úgy ment, ahogy elterveztük: az étel elviselhető volt – csak az újság ne kerüljön a vendéglátók kezébe – a szállás megfelelt a célnak, és a programok is nagyon jók voltak. És akkor ki ne akarna egy ilyen táborba menni?! Remélem, most már érthető az „itt kellett volna lenni”! J

Lássuk a címet!

A „Halleluja”-t minden este elkiabálta (vagy ha nem, akkor elkiabáltattuk vele) egy olyan személy, akinek a kilétét nem árulhatom el, hiszen ő erre engem nem tartalmazott fel! Hogy miért kiabálta? Hát azért, mert hálát adtunk az égnek, hogy sikerült meggyőznünk szüleinket, ide el kell jönnünk!

Remélem, ebben a tanévben is sokan kapnak az alkalmon. Higgyétek el: MEGÉRI!

Digyí – Feszty Árpád Általános Iskola

Kerámiatábor a suliban!

Immár negyedik éve rendezték meg iskolánkban Villám Béláné szervezésében a Kézműves tábor. Mondanom sem kell: rengeteg jelentkező akadt! Mindenki élvezettel készítette a munkadarabokat, és rendkívül ügyesen is! A kisebbek még csak ismerkedtek az eszközökkel, de a rutinosabb visszatérő diákok nagy örömmel segítettek nekik. Táborunknak olyannyira híre ment, hogy egy neves megyei napilap is ellátogatott hozzánk, és interjúkat készített velünk. Ebből két interjú be is került a lapba. A munkák csodaszépek lettek, volt, aki örömmel jelentette be: jövőre visszajön! Amit teljesen meg is értek, hiszen a tábor kellemes hangulatban telt. Három ciklusból állt. Sok érdekes dolgot megtudhattunk az általunk használt anyagokról. És a tábor már nem csak „hazai vizeken hódít”! Különböző körzeti iskolákból látogattak el hozzánk a diákok. Volt közöttünk az elsőtől egészen a hetedikéig mindenféle korosztályból. Ebben a tanévben ismét visszatérek a táborba!

Digyí – Feszty Árpád Általános Iskola

A pillangó betegsége

Minden egy szép napon kezdődött, amikor Pille messze elszálldosott otthonától.

Kicsivel később kitört a vihar, és a pillangó behúzódtott egy gomba alá. Másnap reggel szomorúan keresett új lakást. A mezőn hirtelen meglátott egy zöld növényt, s nagyon megtetszett neki:

- Ez lesz az én új otthonom! – kiáltott fel, s már be is költözött.

Nem sejtette, milyen nagy veszély leselkedik rá. Az a növény nem volt más, mint a parlagfű, mely allergiát okoz nagyon sok embernek.

Pár nap múlva szörnyű tünetek jelentkeztek nála. Állandóan tüsszögnie kellett, folyt az orra, bevörösödött a szeme. Elrepült a mező doktorához, Döméhez, a méhecskéhez, aki mindenféle gyógynövényvel próbálta kikúrálni Pillét. Ősz vége felé ez sikerült is, javulni kezdett az állapota.

A következő nyáron szegény pillangó ugyanazokkal a tünetekkel bajlódott, mint az előző évben. A doktor sem igazán értette, miért mindig nyáron betegszik meg Pille, ezért elment hozzá és jól megvizsgálta azt a növényt, amiben szegény kis pillangó lakott. Előszedte a lexikont és megtalálta benne a *parlagfű* képét. Rájött, hogy ez a gyomnövény okozza az allergiás tüneteket. A méhecske boldogan újságolta el Pillének, hogy rájött, mi okozza a betegségét. Megkérdezte, hogy nem költözne-e hozzá, s ő igennel válaszolt.

Boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Szemerei Nóra és Toma Izabella – 7. osztály
Dózsa György Általános Iskola

Petőfisek diákolimpián az olimpia évében

Az elmúlt tanév sporteredményei között az egyik legfényesebb „aranylábú diákjaink” teljesítménye. Négy csapatunk került a megyei döntőbe, és ott sem kellett szégyenkezniük. Az első korcsoport fiai májusban Tatáról hozták szép ezüstérmeiket.

A második korcsoportos fiúk eredménye Dorogon szintén ezüstösen csillogott.

Harmadik helyen végeztek a harmadik korcsoport focista fiai.

Igazi szenzáció volt a labdát kergető harmadik korcsoportos lányok szereplése. Nincs még nagy múltjuk, de Dorogról győztesként tértek haza.

Ilyen eredmények mellett szurkolni is öröm: HAJRÁ PETŐFI!

A diákolimpián az atlétika is nyerő sportág volt a megyei döntőn a petőfisek körében. A legszebb egyéni eredmény a lányok közt Mészáros Kataé volt. A IV. korcsoportosok 100 méteres futásában és távolugrásában a második helyen végzett.

A 4 x 100 méteres fiú futóváltó ezüstérmes lett. Csoportversenyben a II., és III. korcsoportos fiúk bronzérmesek lettek. És ezek csak a legjobb eredmények!

Utoljára, de nem utolsó sorban az iskola legsikeresebb sportágáról, a tornáról is szóljunk!

Országos döntőben 5 csapattal vetünk részt: négy lány- és egy fiúgárda szerepelt.

A kislányok az országos elődöntőn az első helyet szerezték meg, míg a kislányok a harmadikat. A nagylányok és a nagyfiúk is a második helyen

végeztek. A meghívásos országos versenyeken III. és IV. helyeken végeztünk.

Következzenek most az egyéni tornászikerek! Szőnyeg Dóri megyei bajnok lett. „B” kategóriában második lett Mészáros Kata. „A” kategóriában mindhárom helyezés petőfisé lett: I. Pintér Dorina; II. Kiss Ágnes; III. Szabó Rita.

A fiúk „B” kategóriájában az I. hely Kakucs Barnaé, a II. hely Józsa Zoltáné, a III. hely Péntek Ádámé.

A „B” kategóriás kislányok egyéni

eredményei: I. Farsang Eszter, II. Hamza Viktória, III. Pintér Alexandra. Az „A” kategóriások dobogós helyei így alakultak:

I. Váradí Cintia; II. Deres Ildikó; III. Turi Adrienn.

A kislányoknál a győztes Józsa Roland volt.

Iskolánk büszke arra, hogy a tornasportban elért eredményei alapján másodízben kapta meg az Arany fokozatú Tornásziskola címet.

Horváth Norbert – 7. osztály
Petőfi Sándor Általános Iskola

Komáromi sportoló a világjátékokon

A MÉS asztalitenisz, atlétika, labdarúgó, és úszó válogatottjai Svédországban az INAS-FID által szervezett Global Games-en vettek részt. Szép eredményeket értek el, az osztályok közötti összesítésben a 3. helyen végeztek. Városunkat a Móra iskola egyik tanulója, Varga Sándor képviselte.

„Részt vettem a MÉS szervezésében a svédországi foci VB-n, a magyar válogatottal. A felkészülés már júniusban elkezdődött és a rendezvény 2004. július 25-től augusztus 5-ig tartott. A felkészülés is nehéz, fárasztó volt. Ez alatt az idő alatt váltunk csapattá, sok új ismerőst, barátot szereztem.

Külön élmény volt a kiutazás, mert repülővel még nem utaztam. Svédország nagyon tetszett, sok szépet lát-

tam. A szálloda, ahol laktunk csodaszép volt. Az ételeiket nem szerettem, mert sok volt a tengeri herkentyű. A reggelik viszont finomak voltak, rengeteg banánt ettem! Minden másnap focimeccsünk volt. Az elődöntőig jutottunk, de az angoloktól kikapottunk, és így a harmadik helyet szereztük meg. Jó érzés volt a Himnusz hangjaira átvenni a bronzérmes.

Az első pár nap után kezdtek hiányoznia a barátok, de legfőképpen a barátnóm!

A visszautat is repülővel tettük meg. Visszaérkezésünk után sokan gratuláltak a szép eredményhez, aminek szintén nagyon örültem.”

Komárom, 2004. 09. 21.

Varga Sándor – 11. osztály
KEMŐ Móra Ferenc Általános Iskola és Speciális Szakiskola

Megújult a szaktanterem

A Bozsik József Általános Iskolában a nyár során serényen dolgoztak a szakemberek: építőipari munkások, asztalosok, villanyszerelők, festők, számítástechnikusok.

Megújult a gépterem, ahol az informatika - számítástechnika órákat tartják tanáraink.

A mi iskolánkban 1990 óta felmenő rendszerben, első osztálytól kezdve tanuljuk a korszerű ismereteket nyújtó tantárgyat. Az évek során rengeteg egykori iskolatársunk koptatta itt a székeket és a gépeket. Szükség volt már a felújításra, az elavulttá váló gépek cseréjére is.

Mint azt igazgatónktól megtudtam, a gépterem teljes felújítására nagyon sok pénzt költöttek. Az Önkormányzattól kapott anyagi segítség mellett pályázaton nyert pénzeket is felhasználtak. Ennek révén a gépterem elhasználódott és mindig port "termelő" parkettáját járólapokra cserélték, korszerűbb világítást kapott a terem, új kábeleket kellett behúzni, hogy megnyugtatóan tudjanak működni a gépek, valamint az új légkondicionáló berendezés is. Új szekrények, vitrinek is kerültek a terembe, amelyekben állandó kiállítás nyitására is lehetőség nyílt. E kis kiállítás bemutatja az informatikai és számítástechnikai eszközök fejlődését. Nagyon nagy örömünkre szolgált, hogy 13 új számítógépre is futotta, s most már elmondható, hogy valóban korszerű eszközökkel juthatunk korszerű ismeretekhez.

S mikor megtudtuk, hogy az Internet is működik már az iskolában, akkor vált örömünk határtalanná.

Tanulótársaimmal együtt boldogan vettük át a termet. Köszönjük a segítséget mindenkinek: az Önkormányzat vezetőinek, a Központi Műhely és a Gazdasági Hivatal szakembereinek, az iskola pedagógusainak és technikai dolgozóinak, a közreműködő mestereknek. Az ő összehangolt munkájuk eredménye ez a valóban korszerű szaktanterem.

Komárom, 2004. szeptember 10.

Kóhalmi Richárd 7a o.
Bozsik József Általános Iskola

Czibor Zoltánra emlékeztünk

A szőnyi Bozsik József Általános Iskola tagja az olimpiai bajnokokról és sportvezetőkről elnevezett iskolák családjának. 1997 óta viseljük a százegyszeres magyar válogatott, olimpiai bajnok labdarúgó, Bozsik József nevét.

A mi számunkra nemcsak egy tanév kezdődött el, hanem egy olimpiai esztendő is. Mégpedig igen hamar! Szeptember 3-án városunk olimpiai bajnokára, Bozsik József csapattársára, a legendás Aranycsapat szélvészgyors, ördögösen cselező és gólerős balszél-sőjére, Czibor Zoltánra emlékeztünk születésének 75. évfordulója alkalmából. A Magyar Olimpiai Bizottság Emlék- és Hagyományörző Albizottsága Komáromba, a városi temetőbe szólította Czibor Zoltán tisztelőit, barátait, rokonait, köztük minket is, szőnyi iskolásokat. Az iskola hivatalos mezébe öltözött labdarúgóink meghatottan vették körül Zoli bácsi síremlékét, ahol leróta tiszteletét a két egykori csapattárs, az olimpiai bajnok Grosics Gyula és Buzánszky Jenő, valamint Sákovicsné Dömölky Lídia olimpiai bajnok törvívónő, dr. Jakabházyne Mező Mária, a Magyar Olimpiai Akadémia főtítkára, Újvári Ferencné, Sárdi Lajos és Dombi Iván az Albizottság tagjai. Jelen volt a család részéről Mester Emilné, Czibor Zsuzsa néni,

Czibor Zoltán testvére is. Sárdi Lajos ünnepi beszédét megelőzte iskolánk rövid kis műsora. Gutai Réka, Kégl Anna és jómagam elmondtuk a szőnyi Péntes József versét, melyet még 1953. november 27-én írt az Aranycsapat londoni nagy diadala emlékére.

Labdarúgóink, tanulóink meghatódva helyezték el iskolánk koszorúját a síron. A könnyeivel küszködő egyik kis társunkat magához ölelte Buzánszky Jenő bácsi, aki sok sikert kívánt a csapatnak.

Kapusunk pedig a következőket mondta: "Nem gondoltam volna, hogy ennyi olimpiai bajnokkal fogok találkozni, azt pedig nem is reméltem, hogy példaképemmel, Grosics Gyulával is találkozni fogok. Apukámék sokat meséltek otthon a "fekete párduról", a világhírű kapusról. Lesz otthon meglepetés, ha elmondom nekik, hogy én ott állhatam mellette."

Úgy gondolom, hogy valamennyiünk számára nagy élményt jelentett részt venni ezen a rendezvényen, ahol tisztelettel adózhattunk a Komáromot mindig szülővárosaként tisztelő Czibor Zoltán olimpiai bajnok labdarúgó emlékének.

Komárom, 2004. szeptember 6.

Bera Eszter 8. a o.
Bozsik József Általános Iskola

Repülőnapok

Ma apa azzal tért haza:

- Gyerekek, megyünk a repülőnapokra!

Megérkeztünk sebbel-lobbal,
Kirándultunk Rácz Ákossal.

Sok repülő várt miránk,

Tihike ámulva állt.

Néztük a csillogó kék eget,
Vasmadarak szelik a fellegeket.

Ezüstös fénye szikrázik a
légben,

Griffmadárként suhan a
szélben.

Megtöri a levegőt,

S mi letről csodáljuk őt.

Óriás sasmadárként lebeg,

A sok gyerek hangosan nevet.

Nézzük a csillogó kék eget,
Vasmadarak szelik a fellegeket.

Tóth Dorottya 4. o.

Somogyi Anita 4. o.
KEMŐ Móra Ferenc Általános Iskola

Játék

Ma íjat készítettünk,
Homokvárat építettünk.
Jó volt ekképp mókázni,
Indiánost játszani.

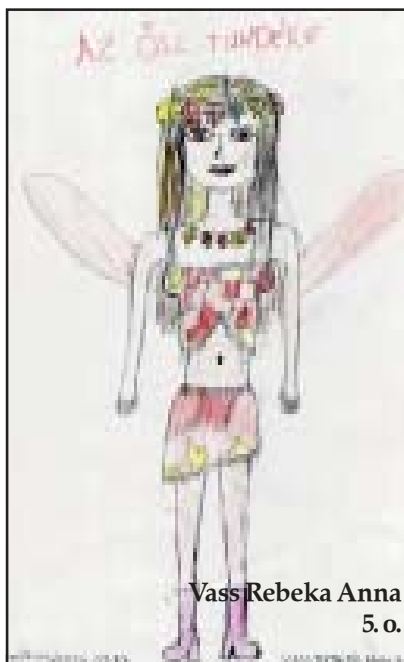
Pöttyös labda pattogott,
Tőle minden harsogott.
Kacagásunk
7 világon, 7 határon
Tovaszállt,
Barátnőmre rátalált.

El is telt már ez a nap,
Nem játszunk az ég alatt,
Bementünk az udvarról,
Mesélünk a játékról.

Tóth Dorottya 4. o.

Tóth Dorottya 4. o.

Vass Rebeka Anna
5. o.

NÉVTELEN

Komáromi diáklap.

Kiadó: Élettér Egyesület és a
Jókai Mór Városi Könyvtár
Gyermekrészlege,

Főszerkesztő: Lendik Erika
Molnárné Deák Anikó

Cím: Komárom, Asztalos B. u. 3.
Tel.: 542-973

Nyomdai munkák:
Print-Kom 2000 Kft.

Tóth Dorottya 4. o.

Tóth Dorottya 4. o.

Túlélési tanácsok tapasztalatlan táborozóknak

Elsős szülőként csak szállítói státuszt sikerült kiharcolni magunknak az erdei iskolában, az idén viszont már mint bentlakók vettünk részt az eseményekben.

Tavaly azért kellett ilyen fondorlatos módszerhez folyamodnunk, mert az utazás előtti szülői értekezleten kiderült, hogy a tábor légtérébe tévedő postagalambok szomorú véget fognak érni. Én viszont nehezen tudtam elképzelni, hogy az itthon önállótlanáshoz szokott fiúgyermekem meg tud majd küzdeni olyan hétköznapi dolgokkal, mint például saját holmijának felismerése és helyes sorrendben történő magára vétele. Ezért önként felajánlottuk szintén kételkedő anyatársammal, hogy szívesen viszünk utánuk naponta friss kenyeret, itthon felejtett papucsot, miegyebet, és közben persze suttymban meglessük fiainkat is. (Persze Szilvi nénink rögtön átlátott a szitán, de azért beleegyezett.)

Nem mondom, kicsit megdöbbsentem, amikor első nap a gyerekek úgy elfutott mellettem, mintha sose látott volna, és lefekvéskor is az apját hiányolta bőgve, és nem engem, de gondoltam, ez jó jel, mert megvan nélkülem is.

Másodikban rögvest az első alkalommal jelentkeztünk, nehogy ismét kimaradjunk a javából, és még a kenyérszállításról is lebeszéljenek bennünket.

Fogalmunk sem volt mire vállalkozunk.

Pedig gondosan előkészültünk. A tavalyi jegyzetek alapján kitaláltunk egy heti menüt, amit állítólag a legjobban szerettek a gyerekek. Természetesen egy év alatt sokat változott az ízlésük, és idén tavasszal már nem szerették a tészta, megszerették viszont a teát, amit elsős korukban ki nem állhattak. Az egyik kislány, aki már első nap a spagettit követelte, és minden nap megkérdezte, mennyit kell még aludni a spagettiig, abban a pillanatban közölte velem, hogy ő ezt nem szereti, amikor a tányérjára került. Viszont a másik gyerekc, aki az anyukája szerint ki nem állhatja a krumplifőzeléket, rögvest első nap háromszor evett belőle, és már szállóigévé vált a „kérsz még ebből, amit nem szeretsz” mondat vele kapcsolatban. Még az volt a szerencsénk, hogy Juci nénink régebben dolgozott a tömegétkeztetésben, és meglehetősen gyakorlatra tett szert a menük átváltoztatásában. (Nem is beszélve a pogácsáról, ami szintén az Ő ötlete volt, és még a gondnok nénit is levette vele a lábáról.)

Különben Juci néninek rögtön első nap akadt egy hódolója. Tulajdonképpen a gondnok házaspárt kereste a férfit, és épp Juci nénitől érdeklődött a hollétük felől, mire ő közölte vele, hogy csak késő este térnek vissza a turistajelek festegéséből. Ugy látszik a férfinak halvány sejtése sem volt róla, hogy mikor van késő este, mert onnantól kezdve félóránként megjelent. Egészen addig, amíg Juci néni helyett én mentem ki a tudtára adni, hogy ezúttal is hiába jött. De azért azt még elmesélte, hogy a közelben avar kori sírra bukkantak, és feltétlenül kiránduljunk el oda a gyerekekkel. Megigértük, igaz fogalmunk sem volt róla, hogy nézhet ki egy ilyen régészeti lelet. Lelkesen újságoltuk a visszatérő csapatnak, hogy micsoda látnivaló van a környéken, mire Ők még lelkesebben felvilágosítottak róla, hogy már megtalálták, és integettek is nekünk onnan, de mi annyira el voltunk merülve a mosogatásban, hogy észre sem vettük. (Azért az is kiderült, hogy ők sem értenek annyira az ásatásokhoz, mert régi ház maradványának vélték a sírkamrát.) Első napi harci feladataink legnehezebbike a csomagok összepárosítása volt a megfelelő gyerekekkel. Volt olyan csomag, amelyiknek csak nehezen akadt gazdája, pedig még név is volt rajta, de kis gazdája állította, hogy Ő ezt a táskát még soha nem is látta. Végül azért minden a helyére került, a csomagok és a gyerekek is. Persze mindenki az emeletes ágy tetején akart aludni, még az is, akinek ezt otthon szigorúan megtiltották. (Főként épp azok, akiknek megtiltották.)

Az esti zuhanyozás is többféle verzióban zajlott. Az első napon az „először a lányok, azután a fiúk” módszer látszott a

leegyszerűsőbbnek. Azt kihagytuk a számításból, hogy amíg a lányokat csutakoljuk, az unatkozó fiúk a törölközőjüket és a pizsamájukat lengetve rohángásznak majd a folyosón, bebeselkedve a fürdőszobába. Ezért másnap az „egyik fürdőben fiúk, a másikban lányok” taktikát alkalmaztuk. Valamint csak a törölköző és alsógatya behozását engedélyeztük. Erre aztán a fiúk felháborodtak, mondván, hogy a lányok esetleg meglátják valami titkos részletüket. Szilvi nénijük megjegyezte, hogy nem érti, miért ez a nagy szemérmesség, minekutána előző nap „egy szál fűtyiben” rohángászott az egész bagázs. És akkor ártatlan szemekkel megkérdezte az a legény, akiről azt gondoltuk, hogy a témában már semmi újat nem tudunk neki mondani, hogy „az meg micsoda?” Persze megkapta a magyarázatot. Főleg a többiektől.

Ezek után már semmiféle rendszert nem volt érdemes követni, mert úgyis mindig volt olyan, aki nem akkor sorakozott fel a fürdő előtt, amikor kellett volna, és olyanok is voltak, akik egyéb elfoglaltság miatt egyáltalán nem sorakoztak fel, csak akkor kerültek elő a törölközőjüket lóbálva, amikor már azt gondoltuk, mindenki tiszta.

A konyhai és fürdőszobai feladatokon kívül tulajdonképpen semmi más dolgunk nem volt, csak túráztunk, játszottunk és „csendespihentünk”.

Nekem a három közül a „csendespihenés” ment a legjobban. Ilyenkor próbáltam némi életerőt gyűjteni kávé formájában, ugyanis az éjszakai alvás némi akadályba ütközött. Egyrészt velem alvó kisebbik gyermekem állandóan letúrt az ágyról, másrészt az emeleti lányszoba teljes „legénysége” rendszeresen egyszerre járt le pisilni, este 11 óra tájban.

Túrázásból több félét is volt szerencsénk megismerni.

Először talán ismerkedjünk meg a túrázás hozzávalóival! Szükséges huszonvalahány gyerek, hátizsákjában szendvicssel és teával, valamint esőkabáttal felszerelve, és a jelen lévő összes felnőtt sípval és némi sebtapasszal. (A síp azért szükséges, hogy olyan távolságokon keresztül is lehessen kommunikálni, amelyeket a hangunk nem volt képes áthidalni, de szükségszerűen adódtak a különböző sebességgel közlekedő gyerekek között.)

Első a „szerencsére kimaradtunk belőle” túra. Ez egyszer kivitelezhető, amikor az ember kap egy délutánt arra, hogy megpróbáljon eligazodni egy vadidegen turistaház berendezési között, megtalálja az összes edényt, és használatra alkalmassá tegye őket.

Második napon következik a „nem tudom, mire vállalkoztam túra”. Persze az összes gyereknek már ismerős volt a terep, mert tavaly is voltak már itt, és kacarászva szórakoztak szegény felnőtteken, amikor kétségbeesetten néztünk felfelé, és annak a feltételezésünknek adtunk hangot, hogy oda mi soha nem fogunk tudni felmászni. Persze azért csak felküzdöttük magunkat, nehogy veszítsünk a tekintélyünkben.

Egyszer részt vettünk az eltévedős túrán is. Elindultunk, hogy megkeressük a turistaház közelében lévő forrást, ami a tavalyi útvonalból kimaradt. Az útbaigazító táblát még megtaláltuk, a forrást azonban már nem. Találtunk viszont egy egészen csinos vadlest, amire persze mindenki fel is kapaszkodott. És még az az előnye is meg volt a dolognak, hogy senki nem lett vizes, amire igen nagy esélyünk lett volna, ha mégis megtaláljuk a forrást. És a vadles elhagyása után is csak ketten érkeztek hasra esve ki az erdőből indián-üvöltéssel hívva fel a figyelmet a produkcióra.

A „mindenkit elnevezünk valahogy” túrára akkor került sor, amikor az esőfelhők miatt beöltöztem a rám bízott ifjoncokat az esőkabátjukba. A kislány, aki zöld színű kabátot vett magára, rögvest megkapta az „Ufó” nevet Kovács Koko István mintája szerint. A nem zöld kabátot viselők is rögtön követelni kezdték a saját középső nevüket. Így aztán a hátralévő kilométereken a következő nevek ragadtak a gyerekcökre: „Csendespihenő”, „Lovag”, „Pityergős”.

A legizgalmasabb az éjszakai, avagy „valami mozgott a bokorban” túra volt. A túrára magunkkal vittünk egy ártalmatlan plüsskigyót, amit aztán a sötétség leple alatt tisztaságellen csállal a mit sem sejtő ofó köré kitertem. Ezek után többen is láttak a bokorban alvó vadállatokat és mocorgó sárkányokat. Sajnos nem találtunk olyan nagyobb méretű követ, amit az egyik pocsolóba dobhattunk volna némi félelmet keltő hanghatás érdekében. Az viszont kiderült, hogy mégsem nevelgetjük hiába jó modorra a srácoakat, ugyanis az erdőben magát teljesen biztonságban és egyedül érző hajléktalant hangosan és érthetően köszöntötték. (Fényes nappal ez még nem mindig sikerül.)

Az eső utáni „csizmaragasztó” túra arról az egy szem csizmáról kapta a nevét, amelyik gyerekestől maradt a sárban, és amikor a gyerkőcöt a lendület továbbvitte, a csizma továbbra is a dagonyában maradt.

A legsikeresebb a „tudok egy rövidebb utat” túra volt, amit Bea néni eszelt ki. (A férje később elmesélte, hogy ezt a technikát a családi nyaralásokon és kirándulásokon is rendszeresen alkalmazzák, és így egészen rejtett zegzugokat is megismernek az adott országban és városban.) A dolog lényege abban merült ki, hogy levágjuk azt a négy-öt kilométernyi utat, ami a nyaralók között kanyarog, és egy jól sikerült rohammal rögvést a turistaúton találjuk magunkat. Az a domboldal, amit ebből a célból meg kellett mászni nem is tűnt túl meredeknek, csak akkor derült ki, hogy mégis az, amikor megpróbáltunk étellel teli hátizsákokkal pár gyerkőcöt magunk előtt tolvá feljutni rajta. Persze akik már fent voltak, lelkesen biztatták az alant levőket. (Vannak olyan gyerekek, akiknek semmiféle domboldal nem okoz gondot.)

A „távcsöves” túra a közelben lévő tévétoronyhoz vezetett, mert ott végre használni lehetett az addig gondosan rejtgetett távcsöveket. A kilátás még távcső nélkül is nagyon szép volt, de azért a gyerkőcök megengedték, hogy mi, felnőttek is kukkeroljunk egy kicsit, persze csak akkor, ha mi is rendesen sorban állunk. (Mögöttük.) Türelmesen kivártam a soromat, és lelkesen a szemem elé emeltem a kukkért. Láttam is benne egy barna buckát. Ez azért volt furcsa, mert távcső nélkül sokkal több mindent láttam. Mihelyt elvettem a szemem elől, rögtön kiderült, hogy az egyik legényke feje búbját nézegettem a csövön keresztül, aki előttem állt gondolván, hogy én nagyobb vagyok, nem nagyon fogja el előlem a kilátást.

A „háztűznéző” túrát azért iktattuk be, hogy megcsodálhassuk azt a tiroli stílusú házikót a másik oldalról is, aminek az elejét már rengetegszer láttuk, és mindig ódákat zengtünk a szépségéről. Igaz, a gyerekeket a ház kevésbé érdekelte, viszont találtak egy helyes kis dombot, amit először lelkesen megmásztak, utána még lelkesebben gurultak le róla, persze egymás hegyén-hátán. Remekül szórakoztak. Mi nem annyira, amikor próbáltuk leporolni a rájuk ragadt földet, füvet, egyéb gyomokat.

És minden túra közös jellemzője volt, hogy a gyerekeket nem bírta eléggé elfárasztani. Mi levegő után kapkodva rogytunk le a turistaház lépcsőjére, ők pedig megkérdezték, hol a labda, mert mennének egy kicsit focizni.

Egy ilyen focimeccsen volt szerencsém bírónként részt venni. (Én a bíró feladatai közül csak a sípolást tudom véghezvinni, semmiféle szabállyal nem vagyok tisztában.) Partjelzőm, Melinda tudásban szintén hasonló szinten állt, de hiányosságainkat lelkesedéssel pótolta. Már a két csapat egymástól való megkülönböztetése is jelentős nehézséget okozott. És a kapusok személye is percenként változott, nem is beszélve a félpercenként végrehajtott játékoscserekről. A pálya vonalai sem voltak egyértelműek, mégis állítom, hogy a mérkőzés izgalmak tekintetében felülmúlta a napokban zajló foci EB-t. A mérkőzés végül kollektív röhögésbe fulladt, amikor a kapuban éppen szolgálatot teljesítő kislány a labdát nem a pálya közepe felé dobta, hanem a háta mögé hajtotta. Ekkor többen a földre vetődve hemperegtek a nevetéstől, és nem bírtak tovább focizni.

A labdán kívül persze vittünk magunkkal más játékokat is, de igyekezetünk feleslegesnek bizonyult. Csupán a twister nevű játéknak volt osztatlan sikere, igaz eleinte nehézségeket okozott a jobb illetve a bal láb és kéz megkülönböztetése. (Nemcsak a gyerekeknek, nekem is.) De miután ezt a problémát sikeresen leküzdötték, nem tudtunk úgy elmenni a szoba mellett, hogy ne láttunk volna egy-két gyereket kitekert kézzel-lábbal egyensúlyozni a pöttyök, illetve egymás fölött.

A kapcsolattartás az itthoniakkal már nem volt olyan szigorúan ellenőrizve, mint tavaly. Indulás előtt minden szülő megkapta a mobiltelefonjaink számát, és mindig a legváratlanabb helyzetekben szólaltak meg a telefonok. (Feltaptuk a telefont mosogatás közben vizes kézzel, és lihegve felúton a hegytető felé. Képzem, mit gondolhattak az itthoniak.) Szerencsésebb szülőknek sikerült épp akkor hívni bennünket, amikor „véletlenül” épp gyerek-közelben voltunk. Ilyenkor a gyerkőcök meglehetősen rövid idő alatt lerendezték aggódó szüleit és rohantak tovább, nehogy valami kapitális dologról lemaradjanak. Időnként SMS-formája volt a postagalambnak, az egyik anyukát például arról értesítettük, hogy a gyermek nadrágja darabokra szakadt, de benne lévő gyermeke nem szenvedett semmiféle sérülést.

Az utolsó este megpróbáltuk a holmikát ugyanazokba a táskákba gyömöszölni, amikben a gyerkőcök elhozták. Érdekes, hogy valahogy egy hét alatt megnőtt a ruhák térfogata, mert egyik-másik táskát igencsak meg kellett gyúrni, hogy minden beleférjen. De végül is mindennek meglett a gazdája, és másnap épségben értünk haza mindannyian.

Hazatérve lakásunkat enyhén romos állapotban találtam. Hiába, egy férfi a rábizott lakásban csodákra képes. Rögtön meg is fordult a fejemben, hogy inkább visszamegyek még egy hétre táborozni, az kevésbé lesz fárasztó, mint itthon a romokat eltakarítani.

- A szereposztás a következő volt:
- aki mindent megevett, amit otthon nem: Mátyás
 - akinek az itt töltött éjszaka volt élete legmélyebb alvása: Bobó
 - akire nem tudtuk rábeszélni a saját törölközőjét: Zsebi
 - aki már reggel a csendespihenőt várta: Hajnika
 - akivel valami mindig történt: Szücsi
 - aki a lányokat lovagiasan a hátán cipelte: Norbi
 - aki takarodó után felvilágosította a fiúkat: Zoli
 - aki takarodó után felvilágosította a lányokat: Gina
 - akibe az összes fiú szerelmes volt: Vivi
 - a szobaparancsnok, aki nem tudta, hogyan kell elvinni a balhét: Szilárd
 - aki a táborban döbrent rá, hogy szereti a focit: Lacus
 - aki a nyilakat rajzolta, hogy el ne tévedjünk: Könczi
 - akit nem ilyennek gondoltunk: Dani
 - aki a bizalmába avatott, és megmutatta az apukája levelét: Niki
 - akinek a legjobban sikerült a nevetve hempergés: Bence
 - aki megsérült a focimeccsen: Tomi
 - aki a leggyakrabban mosolygott: Regi
 - aki szerencsére mindet rendesen megevett: Anna
 - aki állítólag lepottyant az ágyról, de nem vette észre: Évi (vagy Fruzi)
 - aki a szoba hírmondója volt: Petra
 - aki mindig tudta, mit kell felvennie: Máté
 - aki néha látványosan megsértődött: Fruzi (vagy Évi)
 - a pótkerek: Janika, Virág, Ábel, Eszter
 - aki az egészet a nyakába vette: Szilvi néni
 - aki a konyha főnöke volt: Juci néni
 - aki mindig tudott egy rövidebb utat: Bea néni
 - aki a produceri teendőket végezte: Melinda néni
 - aki mindezt lejegyezte: Edit néni

Kosztolányi Lászlóné
Dózsa György Általános Iskola